

## Arrest

nr. 209 437 van 17 september 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische moeder, mevrouw V.P.

1.2. Op 22 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.08.2017 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.*

*Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”*

*Volgende documenten worden voorgelegd:*

*- Werkloosheidsattest ABVV dd. 16.06.2017 voor de periode maart – mei 2017*

*- Verklaring Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, Werkloosheidsbureau Gent dd 16.06.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen ontvangt ten laste van de RVA.*

*- Overeenkomst voor werkervaringsstage tussen de VDAB, de referentiepersoon en de werkgever dd. 24.04.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon als werkzoekende vanaf 2.05.2017 voor maximum 63 kalenderdagen een werkervaringsstage mag volgen bij ‘Het Heiveld’*

*Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in de periode maart – mei 2017 een werkloosheidsuitkering ontving en dat zij vanaf 02.05.2017 een werkervaringsstage volgde bij voornoemde werkgever. Echter, er worden geen documenten voorgelegd waaruit kan blijken of deze stage door de VDAB vroegtijdig werd beëindigd of dat deze stage ná 63 kalenderdagen door de VDAB werd stopgezet of integendeel werd verlengd of dat de referentiepersoon na deze stage effectief in dienst werd genomen door de voornoemde werkgever of door een andere werkgever of dat zij heden nog steeds/opnieuw een werkloosheidsuitkering ontvangt.*

*Gezien bovenstaande vaststellingen heeft onze Dienst dan ook geen zicht op de exacte aard en op het bedrag van het eventuele huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Nu niet is geweten wat de eigenlijke bestaansmiddelen zijn bij gebrek aan zicht op het netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon, kan ook niet worden vastgesteld of de bestaansmiddelen lager zijn dan het in artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangehaalde referentiebedrag zodat een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 in deze overbodig is.*

*Betrokkene dient, conform artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze voorwaarde kan enkel op nuttige wijze worden beoordeeld indien onze Dienst zicht heeft op de precieze en actuele maandelijkse netto-inkomen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Dit is in casu niet het geval, aangezien betrokkene heeft nagelaten stukken bij te brengen die toelaten het actuele – dit is op het moment van de beslissing – netto-inkomen van de referentiepersoon vast te stellen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan betrokkene een bijlage 19ter werd afgegeven op 29.08.2017 terwijl de huidige beslissing werd genomen op 22.02.2018 zodat hij ruimschoots de kans om zijn aanvraag te actualiseren en verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.*

*Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken ([www.dofi.fgov.be](http://www.dofi.fgov.be)).*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. Het eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

*“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende naaste familieleden wordt gescheiden.*

*Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:*

*“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van straf bare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.*

*Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.*

*Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.*

*In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.*

*Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22 februari 2018, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familieleden in België)) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”*

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Te dezen verwijst de verzoekende partij naar het gezinsleven met de *“in België verblijvende naaste familieleden”*.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist.

Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. In onderhavig verzoekschrift maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat zij als gevolg van de bestreden beslissing gescheiden wordt van haar in België verblijvende naaste familieleden.

2.1.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Zij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

*“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat heden niet worden beoordeeld of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn nu geen documenten werden voorgelegd of de stage door de VDAB is beëindigd, zij in dienst werd genomen,...*

*Dat verweerder echter heeft nagelaten zich te informeren bij verzoeker en de referentiepersoon dienaangaande.*

*Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn moeder, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun inkomsten neer te leggen.*

*Geenzins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.*

*Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.*

*Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”*

2.2.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging van derdelanders met burgers van de Unie/Belg, zoals hier het geval is.

2.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (*RvS* 14 februari 2006, nr. 154.954; *RvS* 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

*De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.*

§ 2.

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.*

*(...)"*

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

2.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelenvereiste de volgende documenten heeft vorgelegd:

*"- Werkloosheidsattest ABVV dd. 16.06.2017 voor de periode maart – mei 2017*

*- Verklaring Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, Werkloosheidsbureau Gent dd 16.06.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen ontvangt ten laste van de RVA.*

*- Overeenkomst voor werkervaringsstage tussen de VDAB, de referentiepersoon en de werkgever dd. 24.04.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon als werkzoekende vanaf 2.05.2017 voor maximum 63 kalenderdagen een werkervaringsstage mag volgen bij 'Het Heiveld'"*

Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog andere aanvullende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

2.2.6. De Raad wijst er op dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd. Hieromtrent motiveert de verwerende partij als volgt: *"Uit de vorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in de periode maart – mei 2017 een werkloosheidsuitkering ontving en dat zij vanaf 02.05.2017 een werkervaringsstage volgde bij voornoemde werkgever. Echter, er worden geen documenten vorgelegd waaruit kan blijken of deze stage door de VDAB vroegtijdig werd beëindigd of dat deze stage ná 63 kalenderdagen door de VDAB werd stopgezet of integendeel werd verlengd of dat de referentiepersoon na deze stage effectief in dienst werd genomen door de voornoemde werkgever of door een andere werkgever of dat zij heden nog steeds/opnieuw een werkloosheidsuitkering ontvangt."* Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist. Zij betwist geenszins dat zij geen documenten heeft overgemaakt waaruit kan blijken of de stage die de referentiepersoon volgde werd beëindigd of na 63 kalenderdagen werd stopgezet of werd verlengd of dat de referentiepersoon na deze stage effectief in dienst werd genomen door deze of een andere werkgever of dat zij heden nog steeds of opnieuw een werkloosheidsuitkering ontvangt.

De verwerende partij kon dan ook op grond van voorgaande feitelijke vaststellingen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing besluiten dat zij geen afdoende zicht heeft op de exacte aard en op het bedrag van het eventuele huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat er bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich diende te informeren bij de verzoekende partij en de referentiepersoon, hen diende te horen in het kader van een zorgvuldig onderzoek, minstens hen diende aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de inkomsten voor te leggen. Zij wijst erop dat zij geenszins werden uitgenodigd bewijzen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen. Zij meent dat de verwerende partij de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de bijlage 19<sup>ter</sup> van 29 augustus 2017, die de verzoekende partij ondertekende naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, blijkt dat zij reeds bij haar aanvraag bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg – zoals opgesomd in punt 2.2.5. – had gevoegd.

Echter blijkt uit de stukken van het administratief niet dat de verzoekende partij stukken overmaakte waaruit kan blijken of de stage die referentiepersoon volgde werd beëindigd of na 63 kalenderdagen werd stopgezet of werd verlengd of dat de referentiepersoon na deze stage effectief in dienst werd genomen door deze of een andere werkgever of dat zij heden nog steeds of opnieuw een werkloosheidsuitkering ontvangt.

De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken, waarbij nog kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij geenszins aantoont welke stukken zij nog had willen overmaken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat zij geen afdoende zicht heeft op de exacte aard en op het bedrag van het eventuele huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat er bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet.

Voorts herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19<sup>ter</sup> van 29 augustus 2018 die door haar werd ondertekend. Artikel 40<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19<sup>ter</sup> blijkt dat de verzoekende partij op 28 februari 2018 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de

referentiepersoon, geen uitsluitel gaven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde februari 2018 over het op dat ogenblik geldende netto-inkomen, nu uit deze stukken enkel blijkt dat een werkervaringsstage gevolgd wordt door de referentiepersoon vanaf 2 mei 2017 voor maximum 63 kalenderdagen (dus tot maximum 3 juli 2017) en dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontvangt van maart tot mei 2017. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij diende te weten dat de stukken die zij voorlegde naar aanleiding van haar aanvraag, reeds op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag, met name op 29 augustus 2017, geen uitsluitel gaven over het op dat moment geldende netto-inkomen.

Uit de door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde bewijzen in het kader van haar aanvraag van 29 augustus 2018 kan geenszins afgeleid worden wat na 3 juli 2017 de tewerkstellingssituatie of inkomen van de referentiepersoon is. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

2.2.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat zij geen afdoende zicht heeft op de exacte aard en op het bedrag van het eventuele huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat er bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij ruimschoots de kans had om haar aanvraag te actualiseren en verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij aan.

2.2.9. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.2.10. Daargelaten de vraag of de hoorplicht in deze omstandigheden van toepassing is, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: de verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog zonder aan te duiden welke documenten en bewijsstukken die een invloed konden hebben op de beslissing inzake haar aanvraag van een verblijfskaart zij had kunnen voorleggen aan het bestuur. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.2.11. De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad



om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven en dat niet blijkt dat zij nog enige dienstige informatie had kunnen aanreiken die tot een andere beslissingname had kunnen leiden.

2.2.12. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en haar rechten van verdediging.

2.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

*“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.*

*Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent de duur van zijn verblijf, zijn gezinsbanden in België, zijn gezondheidstoestand en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.*

*Dat dit in casu niet is gebeurd !!!*

*Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.*

*Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de van de betrokken onderdaan van een derde land ».*

*Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.*

*Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.*

*Dat verweerder geenszins op een afdoende manier in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., rekening hield met verzoekers gezinsleven in België.*

*Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw., geen grondige afweging is gebeurd.”*

2.3.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging van derdelanders met burgers van de Unie/Belg, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de hoorplicht, de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft begaan door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar gezins- en socio-economische situatie, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

2.3.3. Waar de verzoekende partij wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij geenszins op een afdoende manier in de bestreden beslissing motiveerde waarom zij *in casu* overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen rekening hield met haar gezinssituatie, wijst de Raad erop dat voormeld wetsartikel de verwerende partij een aantal verplichtingen oplegt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij in voorliggende zaak niet nuttig kan verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hieromtrent niet werd gemotiveerd.

2.3.4. Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

##### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER